

[Aksel Larsen.]

der har været imod princippet om en sådan kapitalvindingskat, er urimelige og usaglige, og de ligger i så henseende i allerhøjeste grad på linje med en tryksag, som De danske Grundejeres Landsorganisation efter egen angivelse har udsendt i 850 000 eksemplarer.

Det, man må gøre sig klart, er, at her drejer det sig ikke om, at staten og det offentlige på nogen som helst måde kan komme til ved ejendomssalg at lægge sig på den stigning i ejendomspriserne, der er en følge af det, man kalder pengeforringelsen. Der er nemlig en stigning i jord- og ejendomspriserne langt, langt ud over det, der kunne retfærdiggøres af pengeforringelsen; der er en stigning forårsaget af mangel på boliger, af nødvendigheden af at erhverve byggegrunde, en stigning forårsaget af den stærkt forøgede byggevirksomhed og en stigning, som naturligvis også geografisk kommer til udtryk ved vej- og baneanlæg o. s. v. I det omfang, staten og kommunerne lægger sig på en del af denne stigning ved at indkræve den som en særlig indkomstskat, synes jeg, det er både retfærdigt og rimeligt.

Jeg nævnede før den tryksag, som er udsendt af De danske Grundejeres Landsorganisation, og som jeg må sige ikke alene er yderst smart affattet og særdeles drastisk illustreret, men som samtidig er af en art, så man må spørge, om ikke her grænsen selv for usaglig agitation er overskredet. Der siges i denne tryksag, at staten nu vil tilegne sig en værdistigning i grunde og bygninger, som den selv fremkalder ved at forringe pengenes værdi. Det er jo aldeles ikke rigtigt. Forslaget var oprindeligt udformet således — og i princippet er det formodentlig ikke synderlig ændret trods den højtærede finansministers indviklede ændringsforslag — at det ikke drejer sig om den værdistigning, der er fremkaldt ved forringelsen af pengenes værdi. Jeg er i øvrigt ikke sikker på, at man kan beskyldte staten for at være eneansvarlig for forringelsen af pengenes værdi. De første 75 pct. af stigningen i ejendoms- eller grundværdierne er netop undtaget fra beskatning, så der er ingen, der bliver trådt for nær her. Det drejer sig ikke her om, at staten konfiskerer folks velerhvervede midler — noget sådant påstår De danske Grundejeres

Landsorganisation også i deres flyveblad — men om, at staten af de ganske urimelige fortjenester, der ellers kunne hentes hjem, vil have en ganske beskednen del gennem en særlig indkomstskat.

Når dette er sagt, må jeg tilføje, at da lovforslaget fremkom i begyndelsen af maj, var det en del af et kompleks af lovforslag, og nu behandler vi det isoleret. Jeg gav dengang, hvis jeg ikke husker meget fejl, udtryk for, at det forekom mig, at i hvert tilfælde en del af dette lovkompleks tilsyneladende væsentligst havde det sigte at skaffe staten og kommunerne nogle flere penge, og jeg fandt ikke dette urimeligt. Jeg fandt det tværtimod rimeligt, at en del af disse ekstraordinært store fortjenester gik i samfundets kasser, men jeg ville have fundet det nok så rimeligt, om man havde haft et andet sigte og et vellykket sigte, nemlig det at fremskaffe byggeegnet jord og at sikre sig imod, at priserne på sådan byggeegnet jord blev for store. Der kan jeg ikke se at man når noget ved hjælp af det lovforslag, vi her har til anden behandling, og heller ikke ved det ændringsforslag, der er stillet af finansministeren og tiltrådt af et mindretal i udvalget.

Jeg er bange for, at det modsatte bliver tilfældet, og jeg er ikke alene bange for det ud fra almindelige overvejelser, men jeg mener at have truffet på nogle konkrete tilfælde, der beviser, at byggegrunde, netop fordi vi behandler et sådant lovforslag, stiger ekstraordinært i pris. Jeg er i hvert tilfælde bekendt med et eksempel, hvor et af de sociale boligselskaber før lovforslagets fremsættelse i begyndelsen af maj forhandlede om køb af byggegrund i udkanten af en provinsby. Man var blevet nogenlunde enig om en pris, og det var en meget grov pris i forhold til, hvad den pågældende jord havde været vurderet til; det var altså en pris så høj, at det pågældende boligselskab så sig nødsaget til at spørge boligministeriet, om det overhovedet kunne tillades, at det betalte en så høj pris, og fik det måske typiske ministerielle svar, at efter omstændighederne kunne man godkende, at de betalte den høje pris. Derpå gik det pågældende boligselskab til sælgeren og sagde: nu kan vi skrive slutseddel. Så fik de imidlertid at vide, at i mellemtiden havde regeringen fremsat forslag om en særlig